

Peter Lenssen over 'Vlucht uit Montailou'

Ton, wat een mooi boek heb je geschreven. Je had me de afgelopen jaren al enigszins opgewarmd door te vertellen over Boris Vian en dat er een roman zat aan te komen, maar ik was toch zeer verrast door het verhaal en de thematiek. Bijna on-TonvanReens. Ik bedoel: Limburg is in dit boek ver te zoeken, althans ik heb het niet gezien of erover heen gelezen (dat kan natuurlijk ook).

Heerlijk, de figuren die je in allerlei klankkleuren opvoert en hun verhalen; een feest om te lezen, een feest van herkenning. Maar het mooiste aan je boek vind ik toch de achterliggende thematiek/dramatiek, waarover we vaker met elkaar gesproken hebben: wat blijft er van je werk over als je er niet meer bent? Wat betekent dat voor al dat magnifieke streven tijdens je schrijversleven? Wat is de zin nog van schrijven dan?

Ik weet hoezeer jou altijd ter harte gaat dat je boeken niet meer te vinden zijn in boekhandels, vaak ook niet meer leverbaar zijn. Terwijl ik de betreffende passages en overdenkingen in 'Vlucht' las, dacht ik daaraan. Als dat in Frankrijk al zo is, hoe moet het dan in Nederland, waar de 'ontkerkelijking' van de literatuur al veel verder voortgeschreden is? Waar moet dat eindigen? Je snijdt een belangrijk thema aan.

Wat een klus, dat 'Vlucht uit Montailou'! Ik weet wat het aan schrijftijd en denkmoeite kost om zoiets te componeren. Al moet ik er meteen bij zeggen dat het voor jou een peulenschil zal zijn geweest omdat je al herhaalde malen in verschillende bewoordingen aangaf (waarschijnlijk om mij te stangen) dat je sneller schrijft dan God kan lezen (van wie is die uitspraak ook alweer?)

Hierbij beste schrijfcollega: driewerf hoera! Alle hulde! Ik zou mijn hoed afnemen als ik niet uit een arbeidersgezin kwam, dus voor jou welgemeend: petje af!

Bron: *Facebook*, 29 oktober 2019

